

„Vedoucovský“ posudek bakalářské diplomové práce Růženy Štanclové JAK TO SE MNOU MLUVÍŠ

„Bakalářská adeptka“ Růžena Štanclová se ve své úvahové DP pokouší přijít na to, jak se člověk (konkrétně hlavně ona) chová v různých sociálních rolích, zejména jak tyto role ovlivňují řeč. Nejde o lingvistický úkol, ale o sebereflektivní pátrání po submisivitě, dominanci či egalitě, jde o ohledávání vlastní identity, jde o vědomou či nevědomou ne/schopnost identifikovat se s rolí anebo se od ní distancovat, jde o dodržování anebo porušování úzů, jde o zkoumání fluidnosti těchto jevů a vposledku a generálně jde o udivené tázání a odpovídání.

Materiálem k tomuto byl Růženě její ač mladý, tak bohatý život, co se pracovních zkušeností týče. Nahlédla sebe coby prodavačku, zákaznici, učitelku, instruktorku a uvaděčku a nahlédla sebe v situacích, kdy si uvědomovala rozpor mezi tím, jak by se chovala nespoutána psanými či nepsanými pravidly těchto profesí, a jak se chová, když je loajálně ctí. A ctí těchto jejích sebenáhledů a kolizí plynoucích z těchto komparací je humor, přirozená sebeironie a řekněme základní čistota. Výsledkem je tudíž čtivý text, kterému čtenář rozumí, který čtenáře baví a který nenápadně apeluje na zkušenosti, jimiž jsme procházeli prakticky všichni.

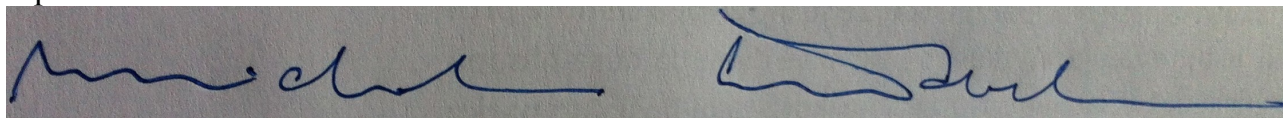
Diplomantka v souladu s expresivním názvem DP dospívá k poznání, že naše řeč je dialogická, totiž odehrává se hlavně v dialogu a pro dialog. Proto nevěnuje pozornost jenom sobě, ale rovněž svým protějškům v rozmanitých rozhovorech a pokouší se empaticky rozpoznat jejich role, totiž důvody, proč mluví, tak jak mluví. A ke konci psaní Růžena i prozře, jak sama říká. Tedy uvědomuje si, že a jak je pro dialog důležitá schopnost umět slyšet a poslouchat.

Bakalářská práce Růženy Štanclové možná nepřináší veleobjevná sdělení. Naštěstí ale také není žádným opakováním, ilustrováním či naplňováním „našich“, „starých známých“, „obehraných“ pravd. Diplomantka poctivě, nezáludně a nepredsudečně sebe/reflektuje téma v jedinečných konkrétech. Je rovněž s to podobně kvalitně nahlížet samu sebe i ostatní v užasných, a přitom mnohdy takřka absurdních interakcích. Ovšem – a to je důležité – samostatně, vědomě a platně se učí něco z těchto náhledů vyvozovat, vidět je v obecnějších souvislostech, abstrahovat je, učí se hledat jejich přesah. A to je jistě cenné a hlavně pro Růženu Štanclovou – jak se říká – výzva do budoucna, která by neměla být oslyšena. V této bakalářské práci k těmto pokusům zvolna a zlehka dochází. Doufám a přeju jí, aby k nim docházelo i nadále a více. Potenci na to autorka beze sporu má.

Co se týká obligátní reference stran naší spolupráce, tak adeptka o bakalářský titul pracovala samostatně a s mými podněty si věděla bez remcání rady.

Obhajobu doporučuji. A jako doplňující otázku navrhuji, zda by mohla stručně říci, co nejpodstatnějšího si uvědomila po dopsání této práce.

S pozdravem a v dokonalé úctě

doc. Michal Čunderle, Ph.D.

dne 23. září 2017 v Černém Volu